

Rigsdagstidende.

1854. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 215.

Femte Sæssion.

66de Møde.

Løvedagen den 14de Januar.

(Forts.)

Premierministeren (fortsat): Hvad det næste Endringsforslag angaaer, at Ordene: „indenfor Rigsdagens Omraade“ skulde udgaae af den der nævnte Paragraph, turde der være lidt større Betænkelighed ved at udelade dem. Naar Alle vilde erkende, hvad den ærede Ordfører har anført, at Bemyndigelsen til at stille saadanne Førespørgsler eller forlange saadanne Oplysninger, som der omhandles, indskrænkede sig til, hvad der vedkom Kongeriget's særlige Anliggender, saa vilde det jo være af en ringe Betydning, hvorvidt Paragraphen indeholdt denne Begrænsning eller ikke; men den ærede Ordfører antog selv, at der dog kunde være dem, der kom med saadanne Førespørgsler, der gik udenfor Rigsdagens Omraade. Han meente vel, at saa kunde jo Ministeriet afvise dem; men det er afgjort, at man med større Lethed kan afvise dem, naar de allerede ere udelukkede af selve Grundloven, saa at de ikke kunne komme paa Dagsordenen, men, som sagt, er Forslaget ikke af nogen videre practisk Betydning.

Hvad angaaer det Tillæg, som man ønsker tilføjet § 44, saa er Grunden til dets Udeladelse en reen logisk. Man fandt det nemlig ikke passende, at der stod, at Forsølgningsmaaden ved Rigsretten skulde ordnes ved Lov, og at der saaledes skulde behødes en Lov desangaaende, siden denne Lov allerede eksisterer. Den ærede Ordfører, der iøvrigt ikke syntes at lægge megen Vægt derpaa, har dog bemærket, at det maa være givet ved Grundloven, at en saadan Ordning er nødvendig; men Nødvendigheden af en saadan Ordning er givet ved

Noget, der er stærkere og ældre end Grundloven, nemlig ved Sagens egen Natur. Naar der skal eksistere en Rigsret, maa der naturligviis ogsaa være en Forsølgningsmaade. En saadan Forsølgningsmaade var ikke ordnet paa den Tid, Grundloven blev givet, og derfor blev det fastsat, at den skulde ordnes ved Lov. At den kan omordnes siden, forstaaer sig af sig selv; og derimod syntes den ærede Ordfører ei heller at have Noget at indvende; men den kan ikke tilintetgjøres, uden at der sættes noget Andet istedet derfor.

Hvad angaaer det af den ærede Rigsdagsmand for Maribo (Kindberg) stillede Forslag, forekommer det mig, at det vilde være aldeles upassende, om det optoges; thi at der skulde være en Lovbestemmelse om den forenede Rigsdag, efterat Gjenstanden for denne forenede Rigsdags Virksomhed er gaaet ud af Dammærks særlige Grundlov, synes saagodtform at være en Modsigelse. Den ærede Taler har vel paaberaabt sig, at det var muligt, at der kunde komme saadanne Tilfælde, hvor den kunde blive anvendelig; men jeg indseer ikke, hvilke saadanne Tilfælde skulde være, med mindre man skabte dem ved en tilkommende Grundlovsbestemmelse; men da vilde man jo ogsaa have det i sin Magt at træffe de i saa Henseende fornødne Bestemmelser. Med Hensyn til det Rigtige eller Urigtige i at gaae til den yderste Conseqvent, er jeg i Almindelighed tilbøielig til at antage den ærede Ordførers Mening derom. Jeg troer, at, selv om man vil gaae ud fra, hvad der i sig selv er fornuftigt, kan man, ved at drive dette til den yderste Conseqvent, og ved ikke at agte paa Forholdene, komme til Noget, som, om det end ikke kan kaldes Galsskab, endnu mindre kan kaldes Fornuftigt. Det forekommer mig des-